

signes med dem, vi ellers pleje at faa. Man kan finde sig deri, og for saa vidt være nødt dertil og saa lade dette Forhold blive staaende, saa længe det kan. Det kan maasse staa i nogen Tid, i længere Tid, men at jeg skal binde mig til at love det, kan den ærede Ordfører ikke forlange og det staar tydeligt nok at læse i den Erklæring, jeg har fremsendt til Udvalget, at den Forudsætning kan man ikke gaa ud fra. Altsaa den ærede Ordfører vil lægge lidt mere i den Erklæring, end der med Høje kan lægges deri. Smidlertid, vedtager Tinget de 200,000 Kr., og giver det andet Ting sin Tilslutning dertil, skal Stationen blive flyttet og Anlægget blive saa godt som muligt. Naturligvis vil man saa se at gøre det saa brugbart som muligt og holde det i den Stand saa længe det er muligt, men hvor længe kan jeg ikke svare for. At faa det samme for en mindre Sum som for en større, maa jeg paa Forhaand udtale — og det vil enhver kunne tænke sig selv — er en Umulighed. Jeg har — jeg gentager det — taget den Stilling over for dette Forslag at naar det teknisk nødvendige bliver bevilget, maa Tinget skønne over det økonomiske Spørgsmaal. Jeg anser det ikke for umuligt at komme teknisk igennem med den Bevilgning, som her er foreslaaet, og for saa vidt skal jeg benytte den, hvis det bliver den endelige Vedtagelse, men jeg kan ikke lade mig binde for Fremtiden. Det kan den ærede Ordfører heller ikke forlange. Det skal blive gjort saa godt som efter Omstændigheder mulig, men jeg maa forbeholde mig fremtidige Udvikelser, hvis Trafikken eller andre Forhold kræve det og kan ikke sige, at de først ville komme, naar der kommer ny Jærnbaneanlæg til.

Den ærede Ordfører omtalte et Bejanslæg, som der har været Tale om skulde være ønsket deroppe, og som Kommissionen har erklæret sig for. Den ærede Ordfører ved jo, at der fra Regeringens Side er udtalt, at man ikke anser dette Bejanslæg for nødvendigt. Jeg kan dertil føje, at i Mellemtiden, siden den Erklæring er afgivet, er der over for mig intet passeret, som kunde bringe mig til at tage en anden Stilling. Men den ærede Ordfører maa ikke forlange af mig, at jeg skal kunne svare for, hvad der senere kan kræves, end sige for, at Spørgsmaalet ikke kan blive rejst. Det er mig ganske umuligt. Jeg kan ikke en Gang indstaa for, hvilken Afgørelse dette Spørgsmaal eventuelt vil faa, eller hvad Erfaringen vil lede til er nødvendigt. Jeg kan kun sige, at efter det Støn, Ministeren kan have over Forholdene nu, anser han ikke et saadant

Anlæg for nødvendigt. Det er heller ikke givet, at det er Staten, som skal bestikke et saadant Bejanslæg.

Den fungerende Ordfører (Breinholt): Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Hvis det er for en kort Bemærkning, kan den ærede Ordfører overmaade godt faa Ordet straks, men hvis ikke, er der et Par andre Medlemmer, der have ønsket Ordet, og det vilde da maasse være heldigt at høre dem først. Jeg spørger altsaa, om det er for en nogenlunde kort Bemærkning, den ærede Ordfører ønsker Ordet.

Den fungerende Ordfører (Breinholt): Ikke ganske kort, men dog ikke lang.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet.

Den fungerende Ordfører (Breinholt): Jeg takker den højtærede Minister for det Svar, han gav med Hensyn til Bejanslægget. Ja, jeg forstaar godt, at den højtærede Minister ikke kan ligesom binde sig over for dette Spørgsmaal for Fremtiden, idet det ogsaa til Dels kan blive afgjort noget anderledes gennem Besigtigelseskommissionen eller paa anden Maade. Men den højtærede Minister vil indrømme, at det har en ikke ringe finansiel Betydning over for det Spørgsmaal, her ligger for, nemlig Valget imellem Projektet fra 1886 og Projektet fra 1890, idet det kun er, naar man vælger det sidste Projekt — hvoraf følger Nødvendigheden af Hovedbygningens Flytning — at dette Bespørgsmaal atter bringes paa Bane. Jeg antager imidlertid, at Udvalget vil føle sig beroliget ved den højtærede Ministers Svar paa dette Punkt. — Mindre beroliget antager jeg derimod, Udvalget vil føle sig ved Ministerens Ytringer om Forstaaelsen af selve Forslaget. Det forekommer mig der, at den højtærede Minister vælger den Forstaaelse, som Generaldirektøren for Statsbanerne lægger deri, og ikke den Forstaaelse, som de, der have stillet Forslaget, lægge deri. Det tror jeg ikke, at Udvalget overhovedet kan være godt tjent med; Fortolkningen af Betydningen af dette Forslag ligger dog unægtelig nærmere for Udvalget, der har stillet det, end for en Mand, der har udtalt sig, for Forslaget egentlig blev stillet. Jeg ved imidlertid ikke, om jeg ikke derved maasse kommer til at lægge noget andet og mere ind i Ministerens Udtalelser, end der strengt taget ligger